Ч. 167 Середа 29 липня (10 серпня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Похорон бл. п. Кард. Сембратовича.

В доповненю вчерашного опису похоронного обходу бл. п. Кардинала Сембратовича подаємо нинї ще отсї близші подробиці:

Похорон відбув ся дуже величаво при участи предетавителя Є. В. Цісаря, найвисших достойників церковних нашого краю, а то всїх трех обрядів, дальше в присутности представителя Правительства, найвисших достойників правительственних, представителїв краю державних, войскових і автономічних властий та при участи величезної товпи публики, між котрими було дуже богато селян з околиць Львова.

З державних, краєвих і міских будинків а також з многих приватних інституций повівали жалібні хоругви.

О годинї $1\frac{1}{2}$ в полудне по відправлених богослуженях в церкві сьв. Юра після поданого нами вчера порядку, рушив з церкви до духовної семинариї величавий похоронний похід. Похід отвирали міскі заведеня убогих, дальше орхестра войскових ветеранів, латиньскі і вірменьскі братства парохіяльні, відтак братства рускі львівскі і позальвівскі. Дальше ішли латиньскі монахинї, монахи, ОО. Василїяни, питомці рускої духовної семинариї, за ними латиньске і вірменьске духовеньство, а дальше несчислимі ряди руского духовеньства зі Львова і з цїлого краю. Тепер ступав хор питомців, а за ним представителї університету, дальше відпоручники латиньских, вірменьских і руских капитул з провінциї, капитула львівска, відтак лат. архієпископ Гриневецкий, епископ-суфраґан Вебер, і митрат Гавсман, митрати рускі, а то ОО.: Білецкий, Туркевич, Волошиньский і Фациєвич а дальше епископи Чехович і Куїловский. Перед домовиною несено кардинальский капелюх, ордер Зелїзної корони, хрест, жезл і портрет бл. п. Кардинала та сріблий вінець зложений Видїлом краєвим.

За домовиною, котру несли на своїх раменах сьвященики і селяни на переміну поступав представитель Є. В. Цісаря найвисший шамбелян ґр. Абенсперґ-Травн, Є. Е. п. Міністер др. А. Єнджейович, Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский, Є. Е. Маршалок краєвий ґр. Стан Баденї, Є. Е. головно командуючий ґенерал Фідлер, Є. Е. Президент висшого Суду краєвого др. Тхоржницкий та инші достойники державні і автономічні, представителї властий цивільних і військових, Є. Е. ґр. Казимир Баденї, богато послів, Рада міска, представителї публичних інституций, вкінци Родина (около 80 осіб) і товпи публики. Представителї всїх руско-народних товариств ішли посеред руского духовеньства. Похід замикав віддїл огневої сторожи. За походом їхав величавий караван запряжений шестерцею. Вінців відповідно до бажаня Покійного не було нїяких.

В часї походу творив сильний віддїл 80 полку піхоти шпалер. При улицях, котрими ступав похід, горіли лямпи ослонені чорними крепами.

Похід ішов після проґрами визначеними улицями з катедри сьв. Юра, улицями Мицкевича, Ягайлоньскою, Кароля Людвика, Коперника до руської духовної семинариї. Тут в каплици уставлено на хорошо прибранім катафальку домовину і відправлено панахиду, по котрій похід рушив дальше улицею Коперника в гору, ул. Льва Сапіги, попри політехніку ул. Липовою і площею сьв. Юра до катедри.

До середини катедри увійшли епископи, висше духовеньство, достойники і родина.

По панахидї і відспіваню послїдного „Вічна память“ спущено домовину до гробівця і замуровано. На тім скінчив ся похоронний обхід о годинї $3\frac{1}{2}$ по полудни.

На похорон прибуло, як вже сказано, множество народа, так що вже в ночи з недїлї на понедїлок ночувало під голим небом на площи сьв. Юра сотки селян. З'їзд руского духовеньства був великаньский, явило ся до 800 сьвящеників. З Морави приїхав посол о. Стоян, яко відпоручник „Християньско-славяньского клюбу“. Також прибула між иншими і депутация селян з родинної місцевости Покійника, з Дошниці, де похоронений отець бл. п. Кардинала. Депутация та поступала весь час коло домовини. — Мимо величезного натовпу публики і глоти був порядок взірцевий. Цїлому обходови сприяла прехороша погода.

Вісти політичні.

О внутрішній ситуациї ходять так неясні і непевні вісти, що годі наразі сказати, як річ представляє ся. То здаєсь єсть лиш певною річию, що Рада державна буде незадовго скликана, мабуть в перших днях вересня. О конференциях які відбували ся сими днями у Відни, не знати також нічого певного; кажуть лиш, що конференциї позістали без успіху і що угорске правительство противить ся рішучо тому, щоби огоду з Угорщиною заключувано на якійсь иншій основі а не на конститу-

31)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Ґуґа Вікстрема).

(Дальше).

Коли я скінчив оповідать, встав нараз Рене, підійшов кілька кроків до панї дому і сказав:

— Моя ласкава ґрафине, чи позволите, щоби я сказав кілька слів і здемаскував авантурника?

— Пане маркі, — відповіла она сьміючись. — Ваша замітка дуже цікава. Прошу, коли ласка.

Я встав був і подивив ся на Рена, але вже не тим просячим поглядом.

Рене показав на мене і сказав:

— Видите отсего панка, мої паньство, то мій давнїйший паробок від коний, котрий має ту сьмілість виступати в нашім крузі. Чи не викинути менї єго за двері?

Сї слова вразили мене так, як би мене хтось ударив батогом по лици.

— Мосіє Шоз [1]) — відозвала ся до мене панї дому гордо з пишна — Ви чей знаєте....

— Отже Ви похваляєте ту обиду, кинену менї лише що в очи?

Она здвигнула глумливо плечима.

— Та й Ви, мої паньство?

Нїхто ані не писнув.

— Отже ціле товариство годить ся на то, що я, длятого, що я давнїйше був слугою, не удостоюю ся того, щоби виступати яко гість в сїм сальонї — сказав я спокійним голосом. Тож позвольте менї, щоби я Вам правду сказав, таку, якої Ви ще доси не чули.

— Мовчіть! — крикнув Рене, як би мав слугу перед собою. — Виносїть ся зараз звідси! Панї дому дала Вам вже спізнати, що она думає!

— Я обиджений як ще нїколи в житю і на ту обиду мушу відповісти.

Я вийняв з кишенї блискучий, шестистрільний револьвер, змірив ся ним до Рена і сказав:

— Ще слово а застрілю Вас як пса!

Івонна підбігла до Рена, сїпнула єго і посадила коло себе. Она поблїдла як смерть а єї руки дрожали.

Рене видко перепудив ся, щоби она від великого душевного потрясеня не вмерла, і шепнув їй щось до уха, а она відтак склонила свою головку на єго плече.

Все проче товариство сидїло як закаменїле. Такого звороту сеї пригоди нїхто не сподївав ся.

— Коли Ви, мої паньство, як видко, вже зміркували, що я хочу без перешкоди поговорити — говорив я дальше, — то скажу Вам, яка то правда, про котру я лише що згадав.

Я став собі коло вікна, так, що міг добре всїх присутних мати на оцї, і тепер пішли з моїх уст слова обуреня зі становища чоловіка, котрий всїм тим, чим єсть, став сам з себе, супротив тих, що жиють з ласки своїх більше як непевних „предків“, зі становища того, що чує в собі неутомиму кров не зіпсованого ще і стоячого близько природи роду, супротив тих знидїлих людий, які я по части видїв перед собою. Я закінчив словами: Коли же я мимо того впхав ся у Ваше товариство, то не длятого, як би я не міг без Вас жити, а длятого, щоби з Вами познакомити ся, щоби Вас наскрізь пізнати!

На конець ще одно слово, щоби Ви не гадали, що я Вас хотїв убити. Кидаю отсе оружиє від себе. Оно не набите. Бувайте здорові!

Я кинув револьвер на диван і не кланяючись пустив ся до дверий.

Хтось злегка поклав менї руку на плече. Я не сподїваючись того оглянув ся. То була

[1]) Monsieur Chose (дословно значить: „пан річ“). Слово chose — річ має у французскій мові всїляке, межи иншим погірдливе значінє, тогди коли когось не хоче ся назвати по імени, а хоче ся єму показати, що то комусь байдуже, як той хтось називає ся. Німець має н. пр. на то слово Dingsda; по нашому треба би сказати хиба: „пане, як Вас там звуть“.

ційній. Угорщина, кажуть лякає ся якоїсь зміни форми правлїня в Австриї, побоюючись, щоби то не відбило ся і на нїй. В тім лиш всї годять ся, що вага ситуациї і евентуальне рішенє зависить тепер від корони, котра мабуть по справозданю ґр. Голуховского не дасть довго на себе ждати. Гр. Голуховский поїхав вчера до Ішль, де побуде через два днї і здасть справу Є. В. Цісареви о ситуациї.

Іспаньский посол доручив вже ноту свого правительства в справі мира францускому міністрови справ заграничних а той передав єї зараз телеґрафічно францускому послови в Вашінґтонї. Декотрі іспаньскі ґазети доказують, що правительство іспаньске приняло услівя мира лиш до справозданя, бо без ухвали кортезів не має правительство нїякого права відступати нїяких посїлостий іспаньских. Коли Мек Кінлї не згодить ся на переговори в тих услівях, то кортези будуть скликанї ще сего місяця.

На Кубі прийшло до роздору межи повстанцями а Американцями. Проводир повстанців Гарсія вже від довшого часу не приймав провіянту від Американців, а тепер на чолї 1200 людий уступив з провінциї Сантхаґо, щоби сполучити ся з проводирем повстанців Гомезом. Оба мають вести дальше криту війну (ґерілля). Гарсія хоче іменем кубаньскої републики запротестувати против поступованя ґен. Шафтера супротив Кубанців.

Новинки.

Львів дня 9-го серпня 1898.

— **З перемискої єпархії.** Презенту дістали оо.: Жук Георгий на Вербицю дек. угнівского, Гординьский Димитрий на Кульчиці дек. самбірского, Миколайчук Мартин на Куличків дек. белского, Крупиковский Йосиф на Довгомостиска дек. судово-вишеньского.

— **Вісти з товариства „Просьвіти“.** *Нові читальні.* В місяци липни сего року внесено поданя до Намістництва о заснованє нових читалень „Просьвіти“ в слїдуючих 7 громадах: 1) в повітї рогатиньскім Подмихайлівцї, 2) в пов. бучацкім Стїнка; 3) в пов. ланцутскім Дубно; 4) в пов. підгаєцкім Соколів; 5) в пов. жовківскім Замочок; 6) в пов. залїщицкім Блищанка і 7) в пов. станиславівскім Пасїчна. — Всїх читалень „Просьвіти“ з кінцем липня с. р. було 654, а з тих в сїм роцї прибуло 133. — *В справі люстрациї читалень і викладів просьвітно-господарских:* Люстратор товариства „Просьвіта“ п. В. Король перевів в місяцях лютім, марті, цьвітни, маю, червни і липни с. р. люстрацию читалень „Просьвіти“ і господарств селяньских, сполучених з викладами о справах просьвітно-господарских, в 6 повітах. Разом від початку другої половини липня с. р., переведено люстрацию в 78 місцевостях, в котрих на викладах було присутних 3.221 слухачів мужчин, женщин і дорослої молодежи, між тими 67 осіб з інтелїґенциї, а 3.154 селян та міщан. Крім того п. Король був в сїм роцї делеґований яко відпоручник Головного видїлу на загальні збори шістьох філїй „Просьвіти“. — Вкінци брав участь яко відпоручник Головного видїлу при отвореню читалень „Просьвіти“ в Новосїльцях пов. бобрецкого, Ладичині пов. тернопільского, Воскресїнцях і в Книгиничах пов. рогатиньского, де при здвизї народу, разом понад 1.200 людий (між тими 17 осіб з інтелїґенциї, а 1.200 селян і міщан), викладав про вагу науки взагалї і потребу відомостий рільничих для хлїборобів, як також про значінє і досяглість економічної орґанїзациї при читальнях по громадах. Взагалї п. Король відвідав 82 громад і 6 філїй, разом 88 місцевостий, в котрих мав виклади і поученя в присутности 5.331 слухачів: мужчин, женщин і дорослої молодежи, а між тими було 187 людий з інтелїґенциї, а 5.164 селян та міщан.

— **Зелїзнича катастрофа.** В ночи з суботи на недїлю коло стациї Гмунд, на зелїзничій лїнїї Відень-Хеб, лучила ся страшна катастрофа. Поспішний поїзд, що йшов до Хебу, мусїв в наслїдок ушкодженя льокомотиви станути в поли недалеко Гмунд. Тимчасом тим самим шляхом спішив почтовий поїзд з Відня до Праги і мимо заряджених средств осторожности наїхав на стоячий поїзд. Настав страшний переполох. Вози і льокомотива утворили румовище, під котрим находило ся богато подорожних. Опісля показало ся, що 27 подорожних і 4 кондукторів потерпіли тяжші і лекші рани. Подорожні, котрі уратували ся, зачали видобувати ранених з під румовища. Машинїст почтового поїзду боре ся між смертию а житем. Незадовго наспів ратунковий поїзд з Будїєвиць з лїкарями і відвіз потерпівших до шпиталю. Стверджено також, що почтовий поїзд, котрий викликав цїлу катастрофу, їхав 80 клм. на годину, т. є. з скоростию два рази більшою, як єсть приписано.

— **Перешкоджене самоубийство.** По суперечцї з мужем кинула ся в недїлю хороша 22-лїтна панї Г. з ґанку другого поверха каменицї при ул. Вірменьскій на подвірє. Що не убила ся на місци, завдячує лиш силї, зручности і притомности служницї, котра стояла на ґанку першого поверха і в хвили, коли панї Г. падала, вхопила єї за спідницю і витягнула на ґанок. Панї Г. тяжко покалїчена.

— **Страшний випадок** лучив ся в домі управителя почти в Чорткові п. Веґемана. Его 11-лїтний синок бавлячи ся, наповнив паперову торбинку порохом і шротом, а завязавши єї сильно підпалив. Набій експльодував і покалїчив хлопця так страшно, що мимо безпроволочної помочи лїкарів, помер.

— **Убийство на сценї.** В місточку Підгорі на Угорщинї стала ся страшна подія в часї представленя одного вандрівного театру. Один з акторів мав перед представленєм з жінкою суперечку, викликану заздростию. Инші актори успокоїли его. Підчас представленя вхопив він острий ніж і пхнув ним з цїлої сили жінку в груди так сильно, що пробив єї наскрізь. Жінка упала трупом на місци. Злочинник хотїв також собі житє відобрати, але жандармерия перешкодила єму в тім і по арештованю відвела его до вязницї.

— **Нещастє з жалібною хоругвою.** В Ґданьску вивішено по смерти Бісмарка на будинку ґімназияльнім на верху коло дзвінка чорну хоругов. Вихор скинув дзвінок з громозводом, около котрого замотала ся хоругов. Всьо разом падаючи на улицю убило женщину, що тамтуди як-раз переходила.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Добрі ради.

— Коли сїяти? — Сїє ся два рази до року: з весни і в осени, отже маємо ярі і озимі засїви. Але пора, в котрій, чи то з весни, чи з осени треба сїяти, зависить від положеня, ґрунту і погоди. Длятого господар, коли хоче у відповідну для збіжа пору сїяти, повинен ось на що зважати: 1) В горах зачинають ся озимі засїви дві або й три недїлї скорше як на долах; зато ярі засїви можуть розпочинати ся тим пізнїйше. — 2) Тяжкі, студені ґрунти (именно від півночи) треба скорше обсївати під зиму, як легкі і теплі. — 3) Легкий, теплий ґрунт, що добре гріє, треба ярим збіжем скорше обсївати, щоби в нїм була ще потрібна для насїня вохкість з зими. Коли поля дуже нечисті, то треба з весни доти чекати, аж буряни скільчать ся, щоби їх відтак через оброблене землї винищити. Коли поле під яре збіже оре ся під зиму, то можна его відтак з весни раньше обсївати. — 4) Озиме збіже треба так вчасно сїяти, щоби в ґрунтї було ще досить теплоти і збіже могло добре зійти і розкоріняти ся. Коли теплота менша як 5 степенїв, то збіже перестає рости. — 5) До оброблюваня і обсїваня поля треба вибирати як найкрасшу пору і не треба зважати на ті забобони, котрі кажуть, що сего або того

Івонна, що блїда як смерть і з засумованими очима подала менї руку і шепнула!

— Простїть!

Я поцїлував єї в руку. За хвильку опісля казав я заїхати і поїхав домів.

Я спав сеї ночи мало. Я покінчив вже з Парижем і задумав поїхати далеко, далеко, до свобідної Америки, до великої републики по тамтім боцї атлянтийского океана.

Коли я почислив ся з грішми, то показало ся, що з виграних сто тисячів франків остало ся менї ще лиш двайцять тисячів.

Перепустити в однім роцї вісїмдесять тисячів — то красна сума, але менї здавало ся, що я не за дорого заплатив за досьвід якого набрав ся.

Цїлу ніч порядкував я мої папери, палив листи і записки, робив лад на бюрку. Над раном положив ся на шесльонґ і заснув як колода.

Хтось з цїлої сили дзвонив до моїх дверий і я пробудив ся. Я схопив ся і отворив, бо мої слуги ще не були повставали. В сїнех стояв якийсь служачий і подав менї лист заадресований до мене та сказав, що зачекає на відповідь.

Я отворив лист. По письмі було видко, що він написаний серед великого зворушеня. Я прочитав:

„Пане Рід!

Моя донька Івонна умирає і просить Вас, що хотїла би Вам сказати ще лиш кілька слів. Будьте ласкаві і прийдьте зараз до мене! Щоби не тратити часу, посилаю свій віз по Вас“.

Рауль де Саріер-Боранпар“.

Я з як найбільшим поспіхом впорядкував на собі одїж, що була трохи в неладї і скочив до воза, що чекав на мене. Конї пігнали.

За кілька хвиль опісля був я в сальонї старого маркіза.

— Дуже ввічливо з Вашої сторони, що Ви приїхали — сказав він і устиснув менї руку.

— Івонна дістала сеї ночи вибуху крови і ледви чи ще кілька хвиль пожиє. Треба спішити ся.

Він повів мене до комнати, де она лежала. В дверох стрітив я сьвященика, що удїлив їй маслосьвятия. Лїкар, що знайшов єї стан безнадійним, вже був пішов. Рене стояв коло єї постелї.

Івонна витягнула руки до мене:

— Ах, я знала, що Ви прийдете — шепнула она а єї помарнїле і запавше лице заяснїло від радости і любови. — Сїдайте собі коло мене, щоби-сте могли чути, що говорю. Тату, Рене, лишіть ся тут! Я не маю нїякої тайни.

Она притихла на хвильку. Бесїда єї за надто втомила.

Я взяв єї за обі руки. Она була моя перша любов. Згадка з минувшости віджилавала і росла в менї. Менї здавало ся, як би понад нами шуміли величезні сосни в Ескубу, як би шуміла бистриця і як би гори окружали нас доокола своїми стїнками. Оттак як тепер спочивала она вже раз на моїх руках.

— Я приняла як-раз сьвяті тайни і Бог простив менї; я попрацала ся з моїм батьком і братом. Ще лиш Ви лишили ся. Ви простили менї вчера мою гордість, мою дурну заровумілість супротив Вас, коли Ви яко молодець, що не знав пересудів сьвітових признали ся менї, що мене любите. Що Ви знали о становищи і уродженю? Але за то я знала тим більше.

Перший раз розяснило ся менї в голові, коли Ви надали свому горю так глубокий вираз в сонатї Бетговена. Ви дали менї відповідь, котра в моїй душі визвала глубокий відгомін. Оттак ми розійшли ся. Я вернула назад до великого сьвіта і пізнала его. Моє імя, моє богатство робило з мене пожадану партию, але я чекала і чекала на того, що мав прийти.

Тимчасом заглянула я поза кулїси сьвіта, побачила закриванє, удаванє, неприродність, але чим більше я жила сама в собі, тим більше виростав в менї образ, на котрий як менї здавало ся, я вже майже позабула — Ви.

Бідний паробок від копий, що виявив менї свою любов! Чудна ти душе, як же штучно сплїтають ся в тобі чувства! Я пригадала собі Вас над тою бистрицею в горах, коли Ви, невиннїйші від мене, дами сьвітової, дрожали від любови і плакали як дитина, коли я Вас так глубоко вразила, як лиш горда душа може вразити. Ваш образ ріс і ріс. Ставав що раз більший як ті веснянні води, а мимотого я обнимала его моїми руками, бо й моє серце розширяло ся як би о заклад з ним.

Було богато таких, що старали ся о мою

дня не можна сїяти. Скоро лиш котрогось дня погода, треба отже зараз брати ся до сїяня без вагляду на то, що забобонні люди говорять. При тім треба держати ся того правила: не сїяти нїколи в мокрі днї, але й не підчас посухи. 6) Підчас вітру і бурі не треба сїяти рукою, бо тогди засїви будуть дуже неодностайні; особливо дрібоньке насїнє треба лиш тогди сїяти, коли на дворі не ма вітру. — 7) В загалї поучив досвід, що ранні засїви під зиму суть лїпші як пізні, бо тогди збіже ще перед зимою може добре розрости ся: Але коли поле було добре згноєне, то пшеницю треба пізнїйше сїяти, щоби она опісля під снїгом не випрівала, або пізнїйше не вилягала.

— Як пізнавати, чи в ґрунтї єсть досить вапна? На то єсть дуже простий спосіб: треба собі лиш купити в аптицї за 10 кр. сольної кислоти (квасу сільного, Acidum muriaticum). Коли взяти грудку землї з ґрунту і пілляти тою кислотою, то скоро в ґрунтї єсть вапно, грудка буде шипіти (з неї буде виходити вуглева кислота — ґаз), а тогди єсть в ґрунтї досить вапна. Коли же грудка не шипить, то в ґрунтї нема вапна і він его потребує. Важна також річ, щоби розслїдити, чи в споді під урожайною землею нема вапна або марґлю.

— Вина овочеві (Після Беттнера. — IX.). — 7) Клярованє вина. Дуже часто буває, що вино овочеве не хоче борзо очистити ся, виклярувати ся, єсть все ще мутне. Отже тогди помагає ся ему штучним способом, хоч що правда, завсїгди зі шкодою для доброти вина. Отже клярувати вина можна лиш в крайній потребі. Найлїпшим средством до клярованя вина єсть рибячий карук (робить ся з міхура виза). На 100 лїтрів вина купує ся около 15 ґрамів того каруку, товче ся его і намочує в студеній водї, огріває ся а відтак виливає ся до якоїсь посудини і коли вистигне, додає ся трохи вина та добре з ним перемішує ся. Ту мішанину вливає ся відтак до бочки з мутним вином і також добре перемішує ся. Другим средством до клярованя єсть танїна (гарбовина), котру можна дістати в кождій аптицї. На гектолїтер бере ся до 40 ґрамів танїни, розпускає ся в теплій водї і вливає ся до вина і добре мішає ся. Заким ще вино має ся клярувати, треба его з дріжджів спустити. Скоро вино склярувало ся і підсїло, треба его спустити. Можна вино склярувати ще й в той спосіб, що переціджує ся его по просту через чисте, добре льняне полотно.

— Перша поміч при затроєню грибами. Коли хто затроїв ся грибами, то найважнїйша річ в тім, щоби він їх віддав назад. Отже зараз в першій хвили треба викликати у него блювоту. Коли далеко до аптики, то треба затроєного пособотати в горлї пером або пальцем, або також дати ему напити ся лїтної води. Коли же єсть де недалеко аптика, то треба зажадати від аптикаря лїку на блювоту, сказати на що потреба, а він видасть і без розпорядженя лїкаря. Того лїку не треба давати по трошки, але таки споро відразу. На прочищенє треба дати зо дві ложки ріцінового олїю. Коли би не удало ся викликати блювоти, то треба, особливо при затроєню моримухами або їдовитими печерицями, давати танїни; 1 або 2 ґрами танїни розпускає ся в склянцї води і дає ся що чверть години по ложцї. Коли би не було танїни під рукою, то запарити дубової кори, або давати міцної чорної кави або чаю, а тимчасом післати зараз по лїкаря. Треба стерегти ся того, щоби недавати оцту, бо від него отруя з грибів буде лиш ще лїпше дїлати.

— Куряче пірє на подушки єсть звичайно непридатне длятого, що оно за товсте і в подушках може засмердїти ся. Щоби его зробити придатним на подушки, треба его насамперед очистити з товщу в той спосіб, що его або пражить ся на бляхах на легкім огни, або ще лїпше вимити добре в теплій водї, до котрої додає ся кілька грудок соди. Так вимите пірє треба відтак висушити на воздусї. Не випраженого або не вимитого курячого піря не треба уживати на подушки.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 9 серпня. Мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский виїхав вчера по полудни до цїсарского Двору до Ішль.

Ню-Йорк 9 серпня. Американцї розпочали бомбардованє міста Сан Хуан де Порторіко.

Баку 9 серпня. Огонь знищив девять веж в копальнях нафти Вішав а відтак перекинув ся і на склади нафти, де згоріло мілїон пудів (пуд 40 фунтів) нафти. При тім попарило ся досить тяжко 14 людий.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

руку, але ані один не виявив менї своєї любови так, як Ви. Я виділа пристрастні погляди з прижмурених очий, чула фальзетові тони любови із зівялих уст, але такої любови як Ваша я нїколи не зазнала. Она була глубока, чиста, здорова і сьвіжа.

Отже Ви лишились тою любовою, яку я собі видумала. Я „знижала ся“ до Вас, а чим більше знижала ся, тим більше росла в гору. Аж тепер, коли смерть холодними крильми повіяла по моїм чолї, можу Вам сказати, що я тужила за Вами, що моя душа жила лиш згадкою про Вас.

Я була би взяла мою тайну з собою до гробу, як би я Вас не була зранила, може й на цїле житє. Я хотїла Вас ще раз видїти, заким піду туди, звідки вже не вернути ся, щоби почути з Ваших власних уст, що прощаєте тій, котра в своїй молодечій зухвалости так люто так погірдливо з Вами обійшла ся.

Слова лиш уривано добували ся її з уст, а коли притихла, поклала менї руку на голову.

Я впав на колїна і став плакати, як ще нїколи досі.

— Івонно, я Вам маю простити. Не Ви, але я повинен о то просити. Мої прикрі слова вчерашнього дня довели до сего нещастя. Простіть менї! Як би я був знав, що Ви мої слова відчуєте так глубоко, то я би був нїколи не боронив ся.

— Яка ж я щаслива — шепнула она. Ось виджу шумячі сосни — високі гори — той потік, що журчить по каміню. — Тату — Рене — милий — будьте здорові! Розстаю ся з вами! — Дякую вам! — Тепер вже — засну.

Она подала ся. Застогнала глухо і все скінчило ся.

Маркі і Рене прискочили, щоби мене піднести. Просили, щоби я лишив ся, доки аж не прийду до себе, але я не міг довше оставати ся в сїм домі.

Кілько-ж то богатих душ нищить занадто уделїкатнена культура! Найблагороднїйших уживає на то, щоби бігали по диванах на сходах марнотливости.

Ще того дня приготовив ся я до виїзду з Парижа. Я продав конї і екіпаж, подарував мою ґардеробу службі і виплатив їм їх платню за цїлий місяць. Для себе задержав я лиш моє старе одінє, найбільше зношений щоденний одяг і старий вже вийшовший з моди капелюх.

Послїдним, що менї пригадувало моє давнїйше гулящє житє, був вінець з камелїй і білих рож, що годив ся хоч би й на домовину якої королевої, котрий я казав зложити на могилї Івонни. На его моарових з білого шовку лентах були виписані слова:

„Від безіменного приятеля“.

Вечером поїхав я третою клясою до Гавру а найблизшим кораблем з еміґрантами до Америки.

В дорогу до тебе, мати природо, щоби жити тим однїсеньким житєм, котре може видавати на сьвіт здорові душі.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).